

"אל תחשוב על כך. בוודאי תהיה מרוצה מהתשלום, אך התנאי שלי הוא שתלך למקום העבודה בעיניים קשורות וכך גם תחזור הביתה. אני אוביל אותך."

לבנאי הדבר נשמע קצת מוזר, אך הבטחת התשלום הטוב גברה על כל החששות ונתן את הסכמתו.

הכומר שם לו ברדס עבה על הראש והוביל אותו בדרכים משונות, סמטאות מפותלות ומדרגות שונות סביב העיר, עד שנעצרו לפני בית כלשהו.

הכומר הוציא מפתח, וכפי שבנאי יכול היה לשמוע, פתח שער כבד. אחרי שנכנסו פנימה השער ננעל שוב. הם הלכו דרך פרוזדור ארוך, בו נשמע היטב הד צעדיהם, דרך אולמות ומעברים צרים, עד שנעצרו במקום כלשהו. הכומר הוריד את הברדס מראשו של הבנאי. הוא ראה עכשיו שהוא נמצא בחצר פנימית של בנין, מואר רק במנורות שמן חלשות. במרכז האולם עמדה באר מאורית עתיקה ויבשה. הכומר אמר לבנאי לעשות

חי פעם בגרנדה בנאי עני, שחגג כל החגים, דתיים ואזרחיים, בשבתות נמנע מכל עבודה פיזית, כפי שצריך, ואת יום א' הקדוש נשאר בבית, בשקט ושלווה. אך למרות יראת השמיים הרבה נעשה עני יותר ויותר ובקושי יכול היה להאכיל את ארבעת בני משפחתו. לילה אחת העירו אותו דפיקות חזקות בדלת. הוא רץ לפתוח וראה לפניו דמות של איש דת, ארוך, צנום מאוד, כמעט כמו שלד. "שמע ידידי" אמר הכומר בשקט לבנאי המפוחד "נאמר לי, וגם שמת לי לב בעצמי, כי אתה אדם יראה-שמיים, ושניתן לסמוך עליך. האם תרצה לבצע עבודה קטנה בשבילי, תמורת תשלום טוב?"

"בוודאי אבי המכובד, כמובן בתנאי שהתשלום מתאים למידת הקושי של העבודה."

מעליה כיפה. אבנים, מלט וכלים היו כבר מוכנים. הוא יכול היה להתחיל את עבודתו מיד.

הבנאי עמל כל הלילה, אך למרות המרץ והשקידה שלו לא הצליח לגמור את העבודה. עוד לפני השחר הכומר הופיע שוב, נתן לו מטבע זהב כבד, שם לו שוב ברדס על הראש והחזירו הביתה. "האם תסכים לחזור כדי לסיים את העבודה?" שאל.

"ברצון, אדוני הכומר, בתנאי שגם הפעם אקבל תשלום הולם."

"טוב, בחצות אבוא לקחת אותך שוב." הפעם עבד בעל המלאכה במרץ עד שהכיפה הייתה מוכנה.

"כעת תעזור לי" אמר הכומר לבנאי. "נביא את הגופה שאותה צריך לקבור תחת הכיפה."

שערות סמרו לבנאי. ברעד הלך אחרי איש המסתורין לחדר מרוחק של הבית. הוא חשש למצוא חלקי גופות שאותם היה צריך לסגור

בבאר כדי להסתיר פשע כלשהו או לסלק מהעולם שרידי אירוע משפחתי חמור. לכן נשם לרווחה כאשר הכומר הצביע על פינה בה עמדו ארבעה כדים גדולים, שהיו, כפי שנוכח מאוחר יותר, כבדים מאוד.

במאמץ רב הובילו שני האנשים את הכדים אל הבאר שתחת הכיפה. הם הורידו את הכדים פנימה, אל תחת הכיפה, והבנאי היה צריך לסגור ולאטום את הכל. האיש עוד צווה עליו לכסות הכל במרצפות ולנקות את כל סימני העבודה.

שוב הושם לבנאי ברדס על הראש והכומר הוביל אותו דרך סמטאות ורחובות עד מקום כלשהו בעיר. שם נתן לו שתי מטבעות זהב כבדות ואמר "המתן כאן עד שתשמע פעמון הקורא למיסת הבוקר. אז הורד את הברדס ולך הביתה לאישתך ולילדיך. אך אל תעשה זה מוקדם יותר, כי אז עלול לקרות לך אסון."

הכומר נעלם והשאיר את הבנאי לבדו. זה חיכה בנאמנות, בהתאם להוראות, ובילה את זמנו בכך שהעביר את המטבעות מיד ליד

ונהנה מהצליל שלהם.

כשבסוף שמע את צליל הפעמון הורד את הברדס מראשו וראה כי הוא על גדות הנהר ג'ניל. משם הוא רץ מהר הביתה.

במשך שבועיים נהנתה כל המשפחה משכר העבודה, הם שתו יין, אכלו טוב, עד שבסוף הכסף אזל והם היו עניים כפי שהיו קודם. הבנאי לא היה אדם חרוץ מאוד, אבל התפלל הרבה וחגג את כל החגים שבלוח-השנה ביראת-שמיים. לא פלא שילדיו הלכו בבגדים קרועים ונראו כמו חבורת צוענים.

יום אחד ישב הבנאי לפני בקתתו העלובה ושוחח עם עצמו. בדיוק אז עבר שם איש גרנדה, הידוע מעושרו הרב אך גם מקמצנותו. האיש העשיר הביט על הבנאי העני במבט חמור ואמר "נאמר לי, ידידי, כי אתה איש עני מאוד."

"אין מה להתכחש לעובדות. כך זה באמת נראה, אדוני."

"אני מניח, אם כן, שתהיה מוכן לקחת משימה על עצמך, ולבצע עבודה בתשלום."

"אעשה זאת זול יותר מכל בנאי אחר בגרנדה, אדוני."

"אז אתה האיש! בעיר העתיקה יש לי בית ישן ומתמוטט, שאחזקתו עולה לי יותר מאשר הוא שווה, כי איש לא מוכן לגור בו. אני רוצה לשפץ ולתקן אותו במחיר נמוך ככל האפשר." הבנאי הובל לבית גדול ועזוב, הנראה קרוב להתמוטטות. הוא ובעל הבית עברו דרך אולמות ריקים וחדרים דחוסים, בדקו קירות ותקרות עד שהגיעו לחצר פנימית. שם נפל מבטו של הבנאי על באר ישנה בסגנון מאורי. הוא נזכר במקום הזה וראה, כאילו בחלום, את הכדים, את הכיפה ואת הכומר הצנום. בקול הססני שאל "אמור, אדוני, למי היה שייך הבית הזה בשנים קודמות?"

"ימח שמו!" קרא בעל הבית "זה היה כומר זקן וקמצן שחשב רק על עצמו ולא היה מוכן לתת כלום לאיש. לא היו לו ידידים או קרובים, וכשמת צווה את כל רכושו לכנסייה. נזירים, כמרים ונזירות באו בהמוניהם כדי לקבל את הירושה, אך לא מצאו כמעט כלום. רק כמה

נפסקו גם צלצולי כסף וזהב בחדרו של הכומר המת.

אבל את הצליל של כסף ניתן היה עכשיו לשמוע דווקא בכיסים של הבנאי, שנעשה עשיר מיום ליום, דבר שהפתיע את כל אנשי גרנדה. עם הזמן הוא נעשה האיש העשיר ביותר בעיר כולה. הוא תרם סכומים גדולים לכנסייה, לכמרים ולנזירות כדי להשקיט את מצפונו.

את סוד הבאר ואופן התעשרותו סיפר לבניו רק על ערש הדווי.

מטבעות בודדות בתרמיל קרוע ישן. ארור יהיה היום בו בא לי הרעיון לקנות את הבית, כי רוחו של האיש עדיין מסתובבת כאן בלי לשלם שכר דירה, ומקלקלת לי את העסקים שלי. ואני לא יכול לעשות כלום נגד זה, כי הרי לא ניתן לתבוע למשפט אדם מת. אנשים מספרים שבחדר השינה של הכומר נשמע כל הזמן צליל כסף וזהב. אחר כך שומעים יבבות ובכי כאילו יש שם מישהו. תהיה זו אמת או לא, בכל אופן שם הבית יצא לשמחה ואינני יכול להשכיר אותו לאיש. "אני מבין" אמר הבנאי "ואולי תיתן לי לגור ללא תשלום בבית זה, עד שתמצא מישהו מתאים יותר? אני אשמור על הבניין ואשפץ אותו. יתכן גם שאגרש את רוח המת מכאן, כי אני אדם ירא-שמיים שלא מפחד אפילו משטן."

הקמצן קיבל את ההצעה ברצון. כבר למחרת עבר הבנאי לגור בבית הישן ומילא את הבטחתו בנאמנות. הוא התחיל לשפץ את הבית ונתן לו מראה נאה ומתאים למגורים.